

Outline of Perek 28

28:1-2	Achish goes to war against Israel. Will Dovid go along?
28:3-6	Philistine invasion, Shaul's desperation
28:7-10	Shaul seeks an Ov
28:11-14	Summoning Shemuel
28:15-19	Shemuel's Message
28:20-25	The Aftermath

28:1-2 Achish goes to war against Israel

1. Abarbanel to Shemuel I 28:2

התבאר מכל זה שגם האומות אכיש ואנשיו היו אוהבים מאד לדוד, והיה נחשב בעיניהם לשר וגדול והיו מכירים גבורותיו ומעשיו הנפלאים, וזה היה גם כן מפעל הקל יתברך והסדיו עמו, כמו שאמר שלמה (משלי ט"ו ז') "ברצות ד' דרכי איש, גם אויביו ישלים אתו."

It is clarified from all this that even the nations, Achish and his men, greatly loved David, and considered him a noble and leader, and they recognized his strength and amazing deeds. This was also Gd's doing and His kindness with him, as Shlomo said (Mishlei 16:7), "When Gd desires the ways of a person, even his enemies will make peace with him."

2. Malbim to Shemuel I 28:1

ולא רצה שילך עם החיל, באשר חשש שלא ירצה להלחם עם ישראל, או שירא שפלשתים לא יאמינו בו...

And [Achish] did not want [David] to go with the soldiers, worrying that he would not want to fight against Israel, or fearing that the Philistines would not trust him...

Non-comprehensive review questions for Chapter 27

- 1> Why doesn't Dovid trust Shaul?
- 2> Why does Dovid think he will fare better with the Plishtim this time?
- 3> Why does Dovid want to move out of the capital?
- 4> How long was Dovid with the Plishtim?
- 5> Why does Dovid attack Geshur, Amalek and Gezer?
- 6> Why does Dovid attack anyone?
- 7> Where did these Amalekites come from, if Shaul destroyed Amalek?
- 8> Which wife might have come to Dovid from his battles in this chapter?
- 9> When Achish goes to war against the Jews, does he trust Dovid or not?
- 10> In general in this chapter, is Dovid acting from a position of weakness, or strength?

What is an אוב (ov)?

3. A series on Life After Death

<https://www.yutorah.org/search/?teacher=81072&collection=8519>

4. Prof. Alan Segal, *Life After Death: A History of the Afterlife in the Religions of the West*, pp. 121-124

That the Bible lacks a concrete narrative of the afterlife, as we have seen so often manifested in the pagan cultures around it, must, we suspect, not be just accidental or deficient; it must be part of the Biblical polemic against its environment. In contrast to the plethora of different ideas about life after death, in the great river cultures surrounding Israel, early Bible traditions seem uninterested in the notion of an afterlife. Practically every scholar who systematically surveys the oldest sections of the Biblical text is impressed with the lack of a beatific notion of the hereafter for anyone. But that is not all that is missing: Virtually the entire mythological framework of cosmological discussion in the ancient world is lacking and the traces that remain are transformed. Everything - rain and dew, crops and increase of flocks, and historical events as well - is due to the Lord, the Gd of Israel. Gone is the exuberant pantheon of exalted, loving, quarreling, and warring gods...

It could be that Hebrew culture foresaw no significant afterlife for the dead, that the covenant had nothing to say about the afterlife except to warn against believing that another god could supply one. That belief would make the Hebrews absolutely unique among world cultures and especially strange in the ancient Near East, where elaborate ideas about postmortem existence and even more elaborate rituals were everywhere part of literature, myth, and social life.

We are not only faced with a huge silence, we are left without conclusive evidence for a sure explanation. How could the Bible have avoided discussing this issue? Since the reasons for the lack of information are obscure, the Bible presents us with the scholarly predicament of a classic argument from silence. The best we can offer is speculation, based on what clues we can find in the text and in archeological records. We know that the Bible's dislike of foreign cults and gods other than (G-d) demythologized all the gods, turning them into created objects. Presumably, any extended discussion of life after death or the realm of the dead with its pantheon of divinities would open the door for idolatry or veneration of ghosts which the Bible, in its final and present form, has entirely forbidden.

5. The prohibition Vayikra 19:31, Vayikra 20:23-27, Devarim 18:9-13

6. King Menasheh Melachim II 21:1-9, Divrei haYamim II 33

7. Subterranean voice Yeshayahu 29:4

8. New barrels Iyov 32:19

9. Talmud, Sanhedrin 65b

תנו רבנן: בעל אוב זה המדבר בין הפרקים ומבין אצילי ידיו, ידעוני זה המניח עצם ידוע בפיו והוא מדבר מאליו... תנו רבנן: בעל אוב אחד המעלה בזכורו ואחד הנשאל בגולגולת.

Our sages taught: *Baal ov* is one who speaks from between the joints and between the joints of the arms. *Yidoni* is one who places the bone of a *Yedoa* in his mouth, and it speaks on its own... Our sages taught: *Baal ov* is whether one raises it *b'zchuro* or one who asks of a skull.

10. Rambam, Mishneh Torah, Hilchot Avodah Zarah 6:1-2

א: ... כיצד הוא מעשה האוב? זה שהוא עומד ומקטיר קטרת ידועה ואוחז שרביט של הדס בידו ומניפו והוא מדבר בלאט בדברים ידועים אצלם עד שישמע השואל כאלו אחד מדבר עמו ומשיבו על מה שהוא שואל בדברים מתחת הארץ בקול נמוך עד מאד וכאלו אינו ניכר לאוזן אלא במחשבה מרגיש בו, וכן הלוקח גולגולת המת ומקטיר לה ומנחש בה עד שישמע כאילו קול יוצא מתחת שחיו שפל עד מאד ומשיבו, כל אלו מעשה אוב הן והעושה אחד מהן נסקל.

השגת הראב"ד: א"א בבית הקברות עושה כן ובעור של אדם מת ומדבר משחיו של מת.

ב: כיצד מעשה הידעוני? מניח עצם עוף ששמו ידוע בפיו ומקטיר ועושה מעשים אחרים עד שיפול כנכפה וידבר בפיו דברים שעתידים להיות. וכל אלו מיני עבודת כוכבים הן...

1: ... What is an *ov* practice? One who stands and burns a known incense and holds a myrtle branch in his hand and waves it, and speaks words they know in a low voice, until the questioner hears as though one is speaking to him and responding to his questions from beneath the earth in a very low voice, as though it is not audible but only sensed. Also, one who takes a skull of the dead and burns incense to it and performs sorcery with it until it is heard as though a voice emerged from his armpit, very low, answering him. All of these are *ov* practices; one who does these receives *sekilah*.

Raavad: One does this in a cemetery, and with the skin of a corpse, speaking from the corpse's armpit.

2: What is a *yidoni* practice? He places a bone of a bird called *Yedoa* in his mouth and burns incense and performs other acts until he falls as one experiencing a seizure, and he speaks of future events. All of these are types of idolatry...

11. Rabbi Yosef Albo, Sefer halkkarim 3:8

ויש שהיו עושים עשונים והקטרות להתחבר עם המתים, ולנים בבית הקברות כדי שיחול עליהם רוח טומאה מן המתים, עד שהיו קוברין מתייהם בבתי עבודה זרה שלהם והיו נאספים שם האנשים והנשים יחד ועומדים על הקברים ומתפללים שם, ומתוך כך היה רוח הטומאה מן המתים חל עליהם או על כומריהם ומגידיים להם העתידות הקרובות לבא עליהם, כמו שכתב הרמב"ן ז"ל בדרשה שלו שקבל מהיודעים במלאכת האוב... ואמר עוד כי מכאן נשאר לנוצרים לקבור מתייהם בבית תפלתם ולהתפלל יחד האנשים והנשים, ומקשקשין בקשקוש בשעת קבורת מתייהם, לפי שהאומות ההם כשחזרו לדת הנוצרים השאירו מנהג אבותיהם בידיהם, כמו שנשאר בידם גם כן מנהג עובדי האש, לעשות מדורות גדולות בלילה אחת בעת יכנס השמש במזל סרטן...

And some perform burnings and incense to join with the dead, and they sleep in the cemetery so that the spirit of tumah from the dead will rest on them, to the point where they bury their dead in their houses of idolatry, and men and women gather there and stand by the graves and pray over them. And because of this the spirit of tumah from the dead rests on them, or on their priests, and tells them of future events which will befall them soon, as Ramban wrote in his derashah that he received from those who know the *ov* practices... And he also said that this remained with Christians, burying their dead in their houses of worship and praying together, men and women, and they make noises when burying their dead, because those nations when they came to Christianity retained their ancestral practices, as they retained the practices of fire worship, making great bonfires on one night when the sun enters the *mazal* of Cancer...

12. Radak to Shemuel I 28:24

וראינו מחלוקת בין הגאונים בדבר הזה וכלם נשתוו כי מעשה האוב הבל ותוהו ודברי כזב והתול.

And we have seen a debate between the Gaonim regarding this matter, but all of them agree that the practices of *ov* are *hevel* and empty and matters of falsehood and ridiculousness.

13. Rabbi Avraham Ibn Ezra to Vayikra 19:31

וריקי מוח אמרו לולי שהאובות אמת גם כן דרך הכשוף לא אסרם הכתוב. ואני אומר הפך דבריהם, כי הכתוב לא אסר האמת רק השקר, והעד האלילים והפסילים.

And the emptyheaded say that if *ovot* were false, as well as *kishuf*, the text would not have prohibited them. I say the opposite – the text does not prohibit the truth, only falsehood, as testified by the case of idols.

14. Rambam, Mishneh Torah, Hilchot Avodah Zarah 11:16

ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", "... כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת..."

All of these are words of falsehood and deception, which the early idolaters used to trick the nations to follow them, and Israel, who are wise and educated, should not follow these matters of emptiness or put the thought into their hearts that these are beneficial. As it says, "For there is no omen-reading in Jacob, and no sorcery in Israel."... Anyone who believes in these and similar matters, thinking in his heart that they are true and wise, and the Torah prohibited them, is only from among the fools and those who lack knowledge..

15. Ramban to Devarim 18:9

והובר חבר ושואל אוב וידעוני - והם פרטים בכשוף... ועתה דע והבן בעניני הכשפים, כי הבורא יתברך כאשר ברא הכל מאין עשה העליונים מנהיגי התחתונים אשר למטה מהן, ונתן כח הארץ וכל אשר עליה בכוכבים ובמזלות לפי הנהגתם ומבטם בהם כאשר הוא מנוסה בחכמת האיצטגנינות... "And *chover chaver* and one who inquires of *ov* and *yidoni*" – These are cases of *kishuf*... And now, know and understand regarding *kishuf* that the Creator, when He created everything from nothing, made the upper realms directors of the lower realms that are below them, and He gave the force of the earth and all that is on it in the stars and *mazalot* according to their guidance and their gaze upon them, as has been tested in the wisdom of astrology...

16. Don Isaac Abarbanel, Commentary to Shemuel I 28:11

ואחרי ההקדמות האלה אומר שהקסם אינו פועל לדעתי בנפש האיש השלם אחרי מותו, וחלילה שנפש שמואל הנביא הצרורה בצרור החיים את ד' תוכל הבעלת אוב להשיבה לעפירותה ולהסר אותו מעדנה, וכל שכן על ידי כישוף וכח הטומאה, וגם כי אז תהיה זה תחיית המתים או בריאה והוייה חדשה ולא קסם. אבל היה הענין לבד התיחדות כח השד בגוף האיש המת לבד, ולהיות גוף שמואל (אחרי הפרד ממנו נפשו האלקית) דומה לגוף כל איש אחר, כמו שבא בהקדמה הראשונה, לא היה מהבטל שהבעלת אוב יעלה אותו, רוצה לומר שבחכמה תיחד כח השד אל גופו ותדביקהו בו, כי זהו אמתת הקסם כמו שבא בהקדמה השלישית, ומאשר השד ידע העתידות ויגידם היה אפשר שעל ידי האוב יודעו העתידות, כמו שבא בהקדמה השנית...

And after these introductions, I say that sorcery does not, in my view, affect the soul of a complete person after his death. Gd forbid, that the soul of Shemuel the prophet, bound in the bond of life with Hashem, could be brought back to its dust and removed from its Eden by the *ov*, and certainly via *kishuf* and the force of *tumah*. Further, that would then be resurrection of the dead, or a new creation, and not sorcery. But this was only assignment of the force of a *sheid* to the body of a deceased person, and because Shemuel's body (after its godly soul separated from it) was like anyone else's body (see the first introduction), it would not be impossible for the *ov* to raise it, meaning to use wisdom to assign the force of a *sheid* to his body and make it adhere to it, for this is true sorcery (see the third introduction). And since a *sheid* knows the future and can tell it, the future could be known via the *ov* (as in the second introduction)...

17. Rambam, Commentary to Mishnah, Avodah Zarah 4:7

ממה שראוי שתדעו, שהפילוסופים השלמים אינם מאמינים בטליסמאות, אלא צוחקים מהם ומאלה החושבים שיש להן השפעה. וביאור זה יארך, ואמנם אמרתי זאת ליודעי שרוב בני האדם ואולי כולם מרומים בהם תרמית גדולה מאד, ובהרבה דברים מסוגם, ויחשבו דברים אמיתיים, ואינם כך. עד שהטובים החסידים מאנשי תורתנו חושבים שהם דברים אמיתיים אלא שהם אסורים בגלל התורה בלבד, ולא ידעו שהם דברים בטלים כוזבים שהזירה מהם התורה כמו שהזירה מהשקר.

What you must know is that the complete philosophers do not believe in the power of idols, I mean the *talismaot*, but rather they mock them, and they mock those who believe that they have power. An explanation of this would take quite some time, but I will say this, because I know that most people are greatly fooled with this and many similar things and think they are real, when this is not so - to the point where good and pious people who follow our Torah think that such things are real, and that they are only forbidden by the Torah [*but have real power*]. They don't realize that these things are empty and false, and that we are commanded not to perform them in the way that we are commanded not to lie.

18. Rabbi Hershel Schachter, Nefesh haRav pg. 233

היפנוטיזם. שאלו לרבנו אם מותר להפיל אדם תחת קסם-היפנוטי שלא לרפואה, אלא לשם צחוק וליצנות בעלמא, וענה רבנו שדבר זה אסור. ושוב שאלו על טעם הבאור שיש בזה, והשיבם רבנו שדבר זה שטות היא (סטופיד), ואסור להתעסק בדברים של שטות. וכזה אמר רבנו בקשר למה שנהוג אצל אלה שלומדים חכמת קאראטי, שבתחילת הקורס משתחווים התלמידים כלפי המורה, ואין בזה משום קבלת אלוקות או דרך עבד"ז, אלא סתם מנהג שטות בעלמא שנהגו כן, זכר לדרך ארץ הנהוג במזרח הרחוק. וכששאלו לרבנו על כך, אמר להם שאסור לתלמידים להשתחוות. וכששאלוהו שוב, והלא אין בזה משום חשש של עבד"ז, אלא שמנהג-שטות בעלמא הוא, השיבם דאין הכי נמי, דמהאי טעמא הוא דאסור, דאסור לנו להתעסק בפעולות ובהנהגות של שטות. (שמעתי)

19. Ramban to Devarim 18:13

וטעם תמים תהיה עם ד' אלקיך - שנייחד לבבנו אליו לבדו, ונאמין שהוא לבדו עושה כל והוא היודע אמת כל עתיד, וממנו לבדו נדרוש העתידות, מנביאיו או מאנשי חסידיו רצוני לומר אורים ותומים...

The meaning of "You shall be complete with Hashem your Gd" is that we are to dedicate our hearts to Gd alone, and to trust that Gd alone engineers all and knows the truth of all future events. From Gd alone we should seek the future, from His prophets or from His pious ones, meaning the *urim v'tummim*...

20. Rabbeinu Nisim, Derashot haRan, Derashah 11

ויודע הוא שרוב הדברים ההם, התכלית שהם מכוונים בהם, הוא שני דברים, האחד להשיג תועלת בעולם הזה, כאסיפת הקנינים וניצוח המלחמות, ולזה יחדו עתים ושעות הראויות לכל ענין וענין כפי סברתה. והשני הוא שישגו הקדמת הידיעה בדברים העתידים. וידוע הוא שהאנשים שהיו יותר נפתים לזה ורודפים אחריו, היו המלכים, כי הם נכספו לזה יותר לצורך מלחמותיהם ורוב עניניהם. ומפני הענין הזה, היו רוב מלכי ישראל נכשלין בדברים האלה, עד שראינו (ש"א כח ז) שאול משיח ד' דרש לאשה בעלת אוב, לדעת מה יהיה אחריתו. ומפני זה סמך האזהרות למצות הקמת המלך, להורות שראוי למלך שיזהר מהכשל בזה, ולא יהיה נכסף לדעת מה יהיה אחרית כל פרט ופרט מעניניו, כי ד' יתברך ישלים כל המצטרך אליו, עד שלא יצטרך לצאת מגדר התורה כלל.